

Chương 1

Xuyên qua đến... trên giường!!!

“Tuyệt, trên lãnh địa này khắp nơi đều là tuyết trắng. Nàng là dâu phụ cũng được, là quý dạ xoa cũng được, dù là gì thì nàng vẫn là hoàng hậu của ta. Bởi vì, ta muốn diệt trừ nhà Hạ Lan, cũng muốn lấy bằng được thứ đó...”

Chu quốc. Hai ngàn năm trước.

Nàng... Vẫn chưa chết sao? Có thể mở mắt, được nhìn thế giới này một lần nữa, thật tốt biết bao.

Hạ Lan Phiêu từ từ khôi phục lại ý thức, chỉ cảm thấy cái cảm giác đau đớn đến nghẹt thở sau tai nạn xe trong nháy mắt đã tiêu tan, giờ chỉ còn cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái không diễn tả được bằng lời. Nàng chậm rãi mở mắt, nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay mình, đôi chân, khuôn mặt, thở dài một hơi thật sâu. Cuối cùng nàng dám chắc rằng mình không bị mất cái tay hay cái chân nào sau tai nạn vừa rồi, thậm chí còn chả có vết thương nào cả. Mặc dù tình huống thế này thật quái lạ, nhưng nàng vẫn phải thật lòng cảm tạ sự nhân từ của số phận.

Thật đúng là may mắn. Rõ ràng nàng đã lao vào chiếc xe Mercedes Benz màu đỏ ở phía đối diện, nàng nhìn thấy ánh lửa ngút tận trời, không ngờ đến giờ lại bình an vô sự... Là do y học đã quá phát triển, hay là số nàng quá may mắn? Chiếc giường này, thật là mềm mại dễ chịu...

Hạ Lan Phiêu hứng thú dào dạt nằm ở trên giường vặn vẹo thân mình, chiếc giường phát ra tiếng kêu “kéo kẹt”, ở trong căn phòng yên tĩnh lại càng vang dội khác thường. Đến lúc hai mắt nàng có thể thích ứng được với ánh sáng bên ngoài, nàng đột nhiên cảm giác được bên cạnh có người đang âm thầm nhìn mình. Ánh mắt kia, thật dữ dội, cứ hùng hực như lửa, dường như đã quan sát nàng một hồi lâu.

“Ai đó?”

Hạ Lan Phiêu thoát nhiên vừa quay đầu lại, đã phát hiện bên kia giường có một nam nhân nửa thân trần, đang nằm nghiêng trên giường thích thú nhìn nàng. Người đó mặc áo đơn bằng vải dệt màu đỏ nhạt, mái tóc thật dài bừa bộn xõa tung trên bả vai, có vài sợi lòa xòa giữa trán, cũng che đi một nửa dung nhan tuyết mỹ. Hắn có đôi mắt xé hẹp dài, tà mị, bờ môi hơi mỏng, mang theo ý cười như có như không, phảng phất vẻ mỹ lệ xinh đẹp không thuộc về nhân gian. Khuôn ngực tuyết trắng của hắn phơi bày ra ngoài, xương quai xanh tinh xảo, khiến cho Hạ Lan Phiêu nhìn thấy không nhịn được muốn nuốt nước miếng.

Hắn quan sát thấy vẻ mặt của Hạ Lan Phiêu như vậy, tà mị cười: “Chủ nhân, rốt cuộc ngài có định tiếp tục hay không? Ngài cứ do dự không quyết như vậy cũng không phải là tốt đâu.”

Hắn.....hắn.....hắn.... hắn... hắn là ai vậy? Hắn làm sao lại ở trong phòng nàng? Chẳng lẽ hắn định đến cướp sắc? Còn nữa, nàng đang ở chỗ quái nào vậy nhỉ? Tại sao nàng lại nằm trên một cái giường rộng lớn đến vậy, còn hoa lệ đến phát sợ như thế này? Rốt cuộc là kẻ nào đang đùa giỡn nàng đây?

Hạ Lan Phiêu hoảng sợ nhìn nam nhân trước mặt, theo bản năng nhìn lại thân thể mình, bị ai phát hiện ra bản thân cũng quần áo lộn xộn, bộ ngực sữa đã hở ra mất một nửa. Nàng vội vàng kéo chăn mền lên che trước ngực, giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên quyết: “Anh, rút ra ngoài cho tôi.”

“Lẽ nào chủ nhân không hài lòng với ta? Vậy thì, chỉ còn cách đổi người thôi.”

Nam nhân mỉm cười đứng dậy, từ một đầu giường khác lại truyền đến tiếng kêu sột soạt. Hạ Lan Phiêu kinh ngạc nhìn bên kia giường, chỉ thấy ba nam nhân tóc tai cũng bù xù, nửa thân trần đang nịnh nọt bò đến bên cô. Mấy người này thành thực hôn lên tóc Hạ Lan Phiêu, hôn lên cổ tay, lên cổ, cũng thành thạo cởi bỏ quần áo. Đúng vào lúc bọn họ gần như đã cởi sạch hết, Hạ Lan Phiêu nhắm mắt lại, hét lớn một tiếng: “Dừng lại hết cho ta!”

Chuyện quái gì đang diễn ra? Tại sao trên giường nàng lại có bốn gã nam nhân? Chẳng lẽ đây chính là 5P trong truyền thuyết? Trời ạ, rốt cuộc đang xảy ra cái chuyện gì? Nàng nhất định đang nằm mơ rồi!

Hạ Lan Phiêu hung hăng tự nhéo mình một cái, sau đó liền cảm thấy rất đau. Về mặt nàng phát lạnh, lạnh như băng nhìn bốn nam nhân xuất hiện trên giường mình, mà mấy người này đều hướng nàng quỳ gối, miệng chính tề nói: “Nô tài hầu hạ không chu toàn, xin chủ nhân thứ tội!”

“Mau đứng lên! Các người rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy!”

“Xin chủ nhân bớt giận.” Một gã thoát nhìn rất nho nhã cẩn rắng nhìn Hạ Lan Phiêu: “Nếu như chủ nhân không vui, hãy phạt roi Linh Lung, xin đừng trút giận lên Lục Ngọc.”

“Xin đừng! Đánh ta là được rồi! Khụ khụ! Chủ nhân bớt giận! Nô tài nhất định sẽ hầu hạ chủ nhân thật tốt!”

Tận mắt thấy Linh Lung và Lục Ngọc vì chuyện ai bị phạt roi mà khắc khẩu, Hạ Lan Phiêu cũng ngơ ngác nhìn chiếc roi ngựa nằm ngay trong tầm với ở trên giường, trong lòng một mảnh mờ mịt. Đám người kia sợ bị vụt roi, dồn dập lấy lòng Hạ Lan Phiêu, chỉ có gã đàn ông yêu nghiệt là vẫn lặng lẽ nhìn cô, nụ cười tươi như hoa, nhưng trong mắt là một mảnh rét lạnh. Hạ Lan Phiêu gian nan mở miệng: “Tôi mệt.”

Mặc kệ, đối với những chuyện chưa có chuẩn bị trước, tốt nhất không được để cho kẻ khác nhận ra mình khác thường! Mặc dù bọn họ đã khéo léo che dấu địch ý với nàng, nhưng nàng có thể cảm nhận được sự không cam lòng và bất lực của họ! Nếu như bọn họ đối với nàng có bất mãn, nhưng vì nguyên nhân

nào đó bắt buộc phải phục tùng mệnh lệnh của nàng, nếu nói nàng bị " mất trí nhớ " sẽ tạo thời cơ cho bọn chúng tạo phản. Cho nên, nàng không thể để lộ bản thân.

Tuy Hạ Lan Phiêu đã ra lệnh, nhưng đám đàn ông không có gan rời đi. Chủ nhân trước kia, cũng cố ý để cho bọn họ rời đi, nhưng ngay sau đó liền tìm lý do trừng phạt họ, cho nên chừng nào họ không đoán trúng tâm ý thực sự của Hạ Lan Phiêu họ sẽ không dám manh động. Hạ Lan Phiêu nhìn bọn họ thân thể trần như nhộng, lại đang quỳ gối trước mặt nàng, chỉ cảm thấy bản thân như sắp bị kim châm vào mắt rồi, vừa thẹn lại vừa vội: "Mau cút!"

"Tuân mệnh, chủ nhân."

Đám nam nhân liếc mắt nhìn nhau, cùng nhu thuận bò xuống giường, thành thực lấy quần áo từ trong tủ ra mặc vào người, Hạ Lan Phiêu đến lúc này mới có dũng khí yên lòng quan sát bọn họ. Bốn người này, điềm điềm có, cương nghị có, tuấn mỹ có, tà mị cũng có, mỗi người một vẻ. Tuy rằng mỗi người đều là mỹ nam tử đứng hàng đệ nhất đệ nhị, nhưng cái gã mặc áo đỏ nhạt, có dung nhan kiêu diễm chói mắt nhất. Lúc này gã đang dùng ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chú Hạ Lan Phiêu, nhíu mày, dường như đang suy ngẫm điều gì đó.

Nhìn cái gì vậy. Tuy rằng người rất tuấn tú, nhưng ta thật sự không thể chấp nhận cái việc vừa tỉnh dậy liền thấy bốn người đàn ông đang khóa thân. Loại cảm giác này, không hề có vui mừng ngạc nhiên, mà chỉ có hoảng sợ. Nếu như quả thật là đã xuyên qua rồi, thì chủ nhân của cái thân thể này thật đúng là hư hỏng, Dâm Loạn...

Hạ Lan Phiêu tâm phiền ý loạn, trừng mắt trả lại, gã đàn ông yêu nghiệt ngẩn ra, rồi đột nhiên cười. Gã mỉm cười, tựa như một đóa hoa nở rộ, ôn hòa mà xinh đẹp, cũng khiến cho mạch suy nghĩ của Hạ Lan Phiêu gần như đình chỉ. Nàng kinh ngạc nhìn bốn nam nhân đẹp đẽ trước mặt sau khi mặc quần áo lại càng thêm tiêu sái, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, nói cái gì cũng không nên lời.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao nàng lại ăn mặc kỳ quái như vậy, lại còn cùng với bốn gã đàn ông... Trời ạ, đầu nàng thật sự đau quá đi mất...

Đúng lúc Hạ Lan Phiêu đang buồn phiền, đầu đau như muốn nứt ra, cửa phòng đột nhiên bị người ta một cước đá văng ra, vài bóng người nhanh như cắt xông vào. Cầm đầu là một nữ nhân, nàng ta đi đến bên giường Hạ Lan Phiêu, khinh thường liếc nhìn nàng, tiện tay cho nàng một cái tát thật đau, miệng mắng:

"Hạ Lan Phiêu, rốt cuộc ngươi cũng bị ta bắt được rồi! Ngươi thân là hoàng hậu, lại ở ngoài hoàng cung bao dưỡng nam sủng, ngươi muốn bôi nhọ danh dự của Hoàng thượng sao. Ngươi làm ra tội tày đình thế này, để xem còn có kẻ nào muốn che chở cho ngươi nữa. Người chờ bị ban chết đi! Tiện nhân!"

Nàng ta mặc quần áo màu hồng phấn, trên đầu mang đầy châu ngọc, dung mạo tú lệ, nhưng cái vẻ kiêu ngạo cùng tàn nhẫn trên khuôn mặt lúc đó lại khiến

cho người ta nảy sinh cảm giác xa cách. Nàng cười lạnh nhìn Hạ Lan Phiêu, miệng không ngừng mắng “Đồ tiện nhân”, mà Hạ Lan Phiêu cứ ngây ngẩn nhìn nàng, chỉ cảm thấy cả người như bị sét đánh, đầu óc rối loạn.

Hạ Lan Phiêu. Thì ra thân thể này có cùng tên với nàng... Chờ một chút, nàng ta gọi nàng là cái gì? Hoàng hậu? Trời ạ, không bị thảm đến thế chứ! Chẳng lẽ nàng thật sự xuyên qua rồi, còn trở thành một hoàng hậu anh dũng dám cầm sừng lên đầu hoàng đế. Hơn nữa nàng còn có bốn vị gian phu. Thế này thì xong đời rồi...

Hạ Lan Phiêu ngờ ngác nhìn nữ nhân kia, đầu óc cứ xoay xoay mòng mòng, vẻ mặt dờ dẩn. Mà ánh mắt của nàng, rốt cuộc đã khiến nữ nhân kia phần nộ lần nữa. Nàng ta trước nay luôn không ưa Hạ Lan Phiêu vô đức vô năng, chỉ cậy vào xuất thân mà leo lên được ngôi vị Hoàng hậu. Hôm nay, Hạ Lan Phiêu bị bắt gian tại giường, đây thật sự là cơ hội tốt nhất để đạp ả xuống đài. Nàng lạnh lùng cười, giơ tay lên cao, định dạy cho Hạ Lan Phiêu một bài, nhưng tay nàng lại bị một người kìm chặt.

“Cô nương, thỉnh đừng đánh Hạ Lan tiểu thư.” Gã nam nhân yêu nghiệt cười tủm tủm nhìn nàng: “Ta và Hạ Lan tiểu thư đã có giao kèo, bảo vệ nàng chu toàn trong một năm. Vì vậy, ta sẽ không để cho cô động vào nàng.”

Mặc dù gã nam nhân yêu nghiệt đang mỉm cười, nhưng trên người gã lại tản ra khí thế khiến kẻ khác rét lạnh, khác hẳn với vẻ điềm lệ động lòng người vừa rồi. Nữ nhân khi trước vừa tát Hạ Lan Phiêu mặt tự nhiên gãy giữa thân mình, trên mặt cũng tràn đầy phẫn nộ: “Làm càn! Người chỉ là một nam sủng, lại dám dùng bàn tay hạ tiện của người chạm vào bôn cung? Người đâu, chém đứt cánh tay hẳn cho ta”

“Dừng tay”

Tuy rằng chưa rõ ràng tình hình, nhưng Hạ Lan Phiêu rốt cuộc nổi giận rồi. Thoáng một cái nàng đã tới trước mặt nàng ta kia, nhìn vào mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Có oán hận gì, tìm tôi là được rồi, cô cần gì phải đi tìm người khác trút giận? Anh ta hạ tiện, chẳng lẽ cô thì cao quý? Giữa người với người đều là ngang hàng!”

“Người nói cái gì?” Nàng ta nhìn nàng không sao tin nổi. Ấn tượng của nàng ta về hoàng hậu, luôn là vẻ mặt hờ hững, đối với bất cứ sự tình gì cũng mặc kệ không quan tâm, chứ đừng nói đến vì một tên nam sủng mà nói chuyện phải trái! Chẳng lẽ ả ta... bị hư não rồi?

“Người... Người nói cái gì?”

“Tôi nói cô không được bắt nạt anh ta!”

“Thật sao?” Nàng ta cười lạnh: “Vậy thì phải mời hoàng thượng đến chủ trì công đạo cho chúng ta rồi. Người đâu, áp giải hoàng hậu đi, đem mấy tên nam sủng hạ tiện này đi, chờ Hoàng thượng xử trí!”

“Tuân mệnh, Thục phi nương nương!”

Vì vậy, Hạ Lan Phiêu bị mấy tên thị vệ hung hăng bắt giữ, không nhúc nhích được chút nào. Còn mấy nam nhân kia, đều bị thị vệ đưa đi. Nhưng không biết có phải ảo giác hay không, Hạ Lan Phiêu cảm nhận thấy trên mặt bọn họ không có kinh sợ, có chăng chỉ là một loại cảm giác... như trút được gánh nặng?

“Nếu là mơ, hãy mau mau tỉnh lại đi.” Hạ Lan Phiêu nói khẽ với chính mình: “Con ác mộng này, thật sự là quá mức đáng sợ...”

Hạ Lan Phiêu bị bọn thị vệ áp giải tới hoàng cung. Nàng vẫn còn chưa kịp rửa mặt thay trang phục, vẫn còn chưa kịp ngắm nhìn cung đình trong truyền thuyết, đã bị thị vệ lôi tới ngự hoa viên.

Thời gian này, đang vào đầu hạ, trăm hoa khoe sắc. Trong ngự hoa viên hoa thơm nức mũi. Dưới tàng cây lê, có hai nam nhân tuấn tú tựa như thần tiên đang lạng lẽ đứng, thản nhiên nhìn bọn họ.

Người nam nhân mặc hồng y thân hình cao ngất, dung nhan tuấn mỹ, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng. Những đóa hoa lê pháp phối tựa những bông tuyết nhip nhàng mà rơi, giống như lông vũ nhẹ bay đáp xuống khuôn mặt anh tuấn đẹp đẽ tột bậc của hắn. Ánh sáng u tối thâm thúy trong đôi mắt, ngầm chứa một tia băng tuyết trong treo nhưng lạnh lùng. Ngũ quan như tạc không gợn tự uy, một đôi môi mỏng mím lại sít sao, khóe môi nhoen lên biểu lộ ý cười lạnh lẽo. Dưới sắc độ của hoa phục làm đèn bầy, hắn giương cao khuôn mặt, khẽ nâng cằm, cặp mắt trong treo nhưng lạnh lùng liếc nhìn Hạ Lan Phiêu, khí chất vương giả trời sinh, chấn khiếp nhân tâm.

Người đàn ông mặc áo vàng dung mạo có chút tương tự y, trên trán bớt đi vài phần khí chất lãnh liệt, trái lại có thêm mấy phần nhu hòa. Một đôi mắt đẹp hẹp dài dưới làn tóc mai, nơi khóe mắt hơi hơi xéch lên. Rõ ràng là nam giới, vẫn cứ sản sinh ra một cặp mắt nước dập dềnh mệnh mang, sóng mắt lưu chuyển, chất chứa ý cười nhẹ nhàng, đặc biệt là vào lúc y cười khẽ, phảng phất như hoa đào thảng ba dẹt gấm nơi đầu cành, làm cho cõi lòng gợn sóng, thật lâu không cách nào tản ra.

Hoa lê, lả tả rơi xung quanh bọn họ, khiến gương mặt họ càng thêm hư ảo. Một trận gió phát qua, người đàn ông mặc hồng y đưa tay tiếp được một đám hoa lê, còn người đàn ông phục trang màu vàng mỉm cười với họ: “Lại xảy ra chuyện gì?”

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, tham kiến An Vương!” Thục phi cung kính quỳ xuống: “Thần thiếp phát hiện hoàng hậu ở ngoài thành lén lút hẹn hò nam sủng, cho nên thần thiếp đã bắt nàng về cung, để Hoàng thượng trừng trị!”

“Cái gì?” Người đàn ông mặc y phục màu vàng liếc mắt qua gã đàn ông mặc hồng y, có chút sững sốt: “Hoàng hậu nàng...”

“Đúng vậy! Hoàng hậu làm ra chuyện đòi phong bại tước đến bực này, tuyệt đối không thể tha! Thánh Hoàng thượng trị tội hoàng hậu, bố cáo thiên hạ!”

Thục phi vừa nói, vừa khinh thường liếc nhìn Hạ Lan Phiêu, trong mắt tràn đầy vẻ hả hê. Hạ Lan Phiêu nhìn Thục phi, chỉ cảm thấy trong lòng rét run, Nàng có một dự cảm rằng có chuyện tồi tệ sắp xảy ra.

Nguy rồi, Hoàng đế bị nàng cho cảm sùng, nhất định rất tức giận! Hoàng đế quá tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng. Cho dù hắn là mỹ nam cũng có lúc phát cáu. Không, nàng còn chưa muốn chết, nàng không muốn chết oan uổng như vậy...

“Tôi... Thần thiếp bị oan mà!” Hạ Lan Phiêu cắn răng một cái, giống như bạch tuộc bám chặt lấy ống tay áo của người đàn ông mặc trang phục vàng, nước mắt lưng tròng nhìn y: “Thần thiếp không hề có hành vi quan hệ bất chính! Thần thiếp rất trong sạch! Người chó giết thần thiếp!”

Được lắm! Biểu cảm phù hợp, ngôn ngữ chuẩn xác, tóm lại thoát nhìn nàng thật sự rất tủi khổ, rất đáng thương. Nhưng tại sao sau khi nàng đau đớn tội nghiệp nói xong những lời thoại trên, tất cả mọi người lại nhìn nàng kỳ quái thế, thấy thế trong lòng nàng thậm sợ hãi?

“Hoàng thượng...” Hạ Lan Phiêu ho nhẹ một tiếng, chớp mắt long lanh nhìn người đàn ông áo vàng, nhắc nhở hắn sự tồn tại của nàng.

“Hoàng hậu... người rốt cục bị làm sao vậy? Ngay đến cả phu quân của mình cũng không nhận ra rồi? Hoàng thượng không phải ta, mà là người này.”

An Vương Tiêu Nhiên nói, mỉm cười chỉ vào Cảnh đế Tiêu Mặc đang mặc hồng y, cố gắng nhịn cười. Còn Tiêu Mặc, ngạo nghễ nhìn người đã cảm sùng lên đầu hắn, lại còn làm trò cười trước mặt mọi người, cười lạnh một tiếng: “Xem ra hoàng hậu đúng là hồ đồ đến nơi rồi, ngay như trẫm và An vương cũng có thể nhầm lẫn.”

“Thần thiếp... Thần thiếp... Thật đúng là chết chắc rồi!”

Vì sao không có ai làm anh hùng cứu mỹ nhân?

Hạ Lan Phiêu buồn bực thở dài, bi ai cúi đầu, tựa như chú cún con bị vứt bỏ. Nàng cắn chặt môi, lửa giận bắt đầu lan tràn từng chút một.

Thế quái nào chứ. Chẳng phải tất cả Hoàng đế đều mặc trang phục màu vàng chói lọi sao? Tại sao tên mặc đồ hồng là Hoàng thượng, mặc đồ màu vàng lại là Vương gia? Đúng là hơi bị quá trớn rồi đó.

Ngự hoa viên cứ yên tĩnh như vậy, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau. "Răng rắc" Tiêu Mặc bẻ một nắm hoa lê, thờ ơ ngắm nghía, thân nhiên hỏi: “Hoàng hậu, người lại vừa đi tầm hoan mua vui cùng nam sủng, phải không?”

Tiếng nói của Tiêu Mặc không lớn, nhưng Hạ Lan Phiêu lại nhận thấy bầu không khí xung quanh ngưng đặc hết cả. Lúc này, nàng mới cảm nhận sâu sắc

cái gọi là khí chất vương giả —— loại khí chất này, không phải nhờ vào phục sức hoa lệ, tùy tùng đông đảo, mà xuất phát từ cốt cách cao quý cùng kiêu ngạo.

Ở trước mặt Tiêu Mặc, nàng khó khăn nuốt nước miếng, lại không biết nói gì cho phải. Trong khi đó Tiêu Mặc chậm rãi đi tới trước mặt Hạ Lan Phiêu, cầm một nhánh cây nâng cầm Hạ Lan Phiêu lên, trầm giọng nói: “Phật hoàng hậu hai mươi roi, đưa nàng tới bạo thất. Hoàng hậu, người vào cung chưa tới một tháng, vậy mà chuyện như thế này lại xảy ra những hai lần, Trẫm không hy vọng chuyện tương tự thế này xảy ra thêm lần nữa. Nếu còn có lần sau, Trẫm sẽ không ban cho người hai mươi roi, mà sẽ ban cho người hai mươi nam tử.”

Cành cây thô ráp đâm vào chiếc cằm non mịn của Hạ Lan Phiêu khiến nàng đau buốt, mà hương lê thơm, cùng vẻ anh tuấn của Tiêu Mặc lại khiến nàng ngỡ ngàng thất thần. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn Tiêu Mặc, nhưng ánh mắt như vậy chỉ làm Tiêu Mặc càng thêm chán ghét.

“Hoàng thượng, chuyện xảy ra như thế, hạg tiện nhân này mong còn chả được!” Thục phi ác độc mở miệng: “Thần thiếp thật sự khó có thể tưởng được, trên đời này sao lại có nữ nhân hạ tiện như vậy. Hoàng thượng, sao người không ban chết cho nàng?”

Tiêu Mặc không nói gì, chỉ là nhẹ nhàng quét mắt nhìn Thục phi một cái. Cặp mắt đen nhánh kia của hắn sâu như đầm băng, khí chất lạnh lẽo của hắn khiến cho Thục phi hít phải một hơi lạnh, không còn dám mở miệng nữa.

“Người đâu, hành hình.”

Sau khi nghe thấy mệnh lệnh của Tiêu Mặc, Hạ Lan Phiêu ngay lập tức bị đám thị vệ ầm ầm xuống đất. Cô tận mắt trông thấy một gã thị vệ cầm cây roi da từ từ đi về phía mình, tưởng tượng ra cảnh cái mông mình nở hoa, hoảng sợ mà mở to hai mắt. Rồi đúng vào lúc cây gậy của thị vệ sắp sửa hạ xuống, đột nhiên có một người hét lớn một tiếng: “Dừng tay!”

Chủ nhân lời nói này, không phải Tiêu Nhiên, không phải Tiêu Mặc, lại càng không phải Thục phi, mà chính là... Hạ Lan Phiêu. Nàng khí phách ngút trời nổi giận gầm lên một tiếng, thoáng cái đã nhảy dựng lên, lòng lại ngập tràn bi ai.

Nàng quá xui xẻo... Nếu đúng như tình tiết trong tiểu thuyết, giờ là thời cơ tốt nhất để nam chính lên sàn, nhưng vì sao không một ai đến làm anh hùng cứu mỹ nhân, ai ai cũng nhìn nàng như đang xem hài kịch? Hạ Lan Phiêu thật sự suy sụp...

“Người nói gì?” Tiêu Mặc ngạc nhiên nhìn nàng, quả thực không thể tin nổi nữ nhân này lại dám chống đối hắn trước mặt bao người.

“Tôi nói không được đánh! Hoàng thượng, xin hỏi thần thiếp phạm tội gì?”

“Dâm tội.” Tiêu Mặc lạnh nhạt nói. Khuôn mặt hắn bình tĩnh, tâm tình khó đoán, dường như kẻ yêu đương vụng trộm kia không phải là vợ của hắn, hắn chỉ

là một người qua đường Giáp đang xem kịch vui. Còn Hạ Lan Phiêu thì kinh ngạc nhìn khuôn mặt đẹp đẽ dị thường của Tiêu Mặc, một cảm giác sợ hãi đột nhiên nảy lên trong lòng.

Gã Hoàng đế này không hề đơn giản. Trên thế gian này không có nam nhân nào bị vợ cấm sừng còn giữ được bình tĩnh như vậy. Dù cho hắn có không thích, chán ghét nàng ta đến tột cùng, nhưng hắn với tư cách là hoàng đế lại bị phạm đến lòng tự tôn. Sao hắn có thể lạnh nhạt như vậy? Vốn căn bản đã không cần, hay bởi vì có ý định khác ...

“Tôi còn chưa hề làm chuyện quan hệ bất chính!” Hạ Lan Phiêu tuyệt vọng nói.

“Ai tin chứ!” Thục phi xen miệng vào: “Lúc ta đến, các người vẫn còn đang ở trên giường làm xăng làm bậy! Mà còn có đến bốn gã nam tử! Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không thốt nên lời...”

Thục phi vẻ mặt e thẹn nhào vào trong lòng Tiêu Mặc, thoạt nhìn thật là mềm mại vô song. Tiêu Mặc bình tĩnh nhìn Hạ Lan Phiêu, cặp mắt đen nhánh ngập tràn sự chán ghét sâu sắc. Hắn chậm rãi đi đến bên Hạ Lan Phiêu, cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Tuởng rằng Trẫm không dám động vào người, hết lần này đến lần khác muốn khiêu chiến tính nhẫn nại của Trẫm, đúng không? Nhưng mà, Trẫm sẽ không cho người toại nguyện Trẫm muốn cho người thấy Hạ Lan gia tan cửa nát nhà, Trẫm muốn người sống không bằng chết.”

Tiêu Mặc bình tĩnh nói, sau đó nâng cao tông giọng: “Ái phi nói rất đúng hai mươi roi, một roi cũng không được thiếu. Nếu như hai mươi roi còn chưa đánh chết được nàng, để nàng cả đời sống trong Phượng Minh cung, không có lệnh của Trẫm vĩnh viễn không được bước khỏi cửa cung một bước.”

“Hoàng thượng, hay là cho hoàng hậu một cơ hội đi.” Tiêu Nhiên có phần không nỡ: “Hình phạt hai mươi roi hình như hơi nặng.”

“Vậy thì ba mươi roi.”

“Hả? Đừng vậy chứ! Đau quá”

Roi, từng nhát đánh xuống tám lưng mềm mại của Hạ Lan Phiêu.

Khi roi đầu tiên chạm đến da thịt nàng, nàng đau đớn co quắp thân mình thành một đường cong, cảm giác nóng bỏng trên lưng cứ mau chóng thiêu đốt. Đến khi kết thúc lần vọt roi thứ hai, nàng đã đau đến mất cảm giác rồi. Hạ Lan Phiêu hơi mở mắt, chứng kiến khung cảnh chói sáng nơi đỉnh đầu, cảm nhận sinh mệnh rời đi từng chút một.

Có lẽ, nàng sắp chết rồi. Nàng thật sự không nghĩ tới sẽ xuyên qua, càng không nghĩ tới sẽ gặp phải cái xác không tử tế, xuyên thẳng lên một nữ nhân phiền toái như vậy... Mà nàng sắp bị nàng ta hại chết rồi!

“Biết sai chưa?”

“Tôi... Tôi không sai... Tôi chưa từng làm gì cả...”

Mặc dù đã đau đến mức sắp ngất đi, nhưng Hạ Lan Phiêu vẫn cắn răng quật cường nhìn Tiêu Mặc, không một chút nào bằng lòng yếu thế. Tuy nói nàng mang đến nhiều phiền toái cho hắn, lần lượt khiêu chiến uy nghiêm của hắn, nhưng giờ không phải lúc trở mặt với Thái hậu và Hạ Lan Thụy. Để cho nàng ta tiếp tục làm Hoàng hậu của hắn cũng được, để bọn họ tiếp tục an tâm. Thế nhưng, Hắn không giết nàng, cũng không có nghĩa là hắn sẽ dễ dàng tha thứ cho nàng...

“Hoàng thượng, ta thấy thôi bỏ đi.” Tiêu Nhiên nhìn Hạ Lan Phiêu, mỉm cười mở miệng: “Hoàng hậu hắn là đã học được bài học kinh nghiệm rồi. Nếu đánh tiếp, mất mạng người, chỗ Thái hậu kia cũng khó ăn nói.”

“Tiếp tục đánh.”

Tiêu Mặc bình tĩnh phát lệnh, bọn thị vệ cũng chỉ cố bán mạng quật vào lưng Hạ Lan Phiêu. Quần áo của nàng đã sớm bị roi đánh cho rách bươm, bị máu tươi nhuộm đỏ, cảm giác nóng bỏng cũng nhanh chóng bùng lên. Hạ Lan Phiêu trước còn kêu gào cứu mạng, nhưng về sau lại không còn tiếng động nào. Nàng cắn chặt môi, hàm răng sắc nhọn đã cắn nát môi. Máu tươi, chậm rãi lan tràn khắp khoang miệng, ngập ngụa tanh tưởi. Thế nhưng, nàng vẫn quật cường cắn môi, móng trên hai bàn tay cũng cắm sâu vào da thịt, máu tươi đầm đìa.

“Biết sai chưa?” Tiêu Mặc tiếp tục hỏi.

“Tôi không sai...”

Hạ Lan Phiêu mỉm cười nhìn Tiêu Mặc, chỉ cảm thấy khung cảnh xung quanh ngày càng mơ hồ. Mà nàng, cuối cùng cũng nhắm hai mắt lại. Nàng không nghe thấy tiếng thét chói tai của Thực phi, không nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của mấy gã thị vệ, tất nhiên cũng không nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Mặc và Tiêu Nhiên. Hạ Lan Phiêu chỉ nặng nề chìm vào giấc ngủ, toàn bộ thế giới chỉ là một màu hắc ám.

Đau quá... Nàng chết rồi sao?

Khi Hạ Lan Phiêu một lần nữa tỉnh lại, đã là đêm muộn. Trong căn phòng hoa lệ mà trông trái vô số cây nến được đốt lên, chiếu rọi cả căn phòng như mộng như ảo. Thân thể của nàng, không biết đã được ai thay cho quần áo sạch sẽ, toàn bộ vết thương trên người cũng đã được bôi thuốc mát rượi. Nhưng ngay cả như thế, nàng chỉ cần hơi động đậy, cơn đau nhức buốt toàn thân sẽ khiến nàng đau giống như bị xé rách vậy.

Đau quá... Cầu hoàng đế, mi đúng là rảnh tay rồi! Có ai có thể nói cho nàng biết, nàng rốt cuộc là ai, vì sao lại xuất hiện ở trên giường của nam sủng, vì sao lại bị tên hoàng đế đánh dữ dội như vậy? Nàng rất hy vọng tất cả chỉ là một giấc mộng.

“Ngươi tỉnh rồi?”

Ở bên kia màn giường, rèm che chậm chậm được vén lên, đỉnh đang rung động. Cùng với bức rèm được vén lên, một nam nhân tuấn mỹ dị thường đứng ở trước mặt Hạ Lan Phiêu. Khuôn mặt hắn bình thản nhìn Hạ Lan Phiêu, cười nhạt: “Ngươi hồi phục rất nhanh.”

“Ta không chết, ngươi mất hứng?” Hạ Lan Phiêu cố nén đau đón nhìn Tiêu Mặc: “Hay là nói hoàng đế bệ hạ tới thưởng thức xem ta gãy dựa thống khổ như thế nào?”

“Hoàng hậu nói nhiều hơn so với trước kia.” Tiêu Mặc cười nhạt, ngón tay thon dài chậm rãi lướt qua gương mặt Hạ Lan Phiêu: “Thái hậu, cùng Hạ Lan Thụy cả hai đều không ở trong triều, nếu Trẫm muốn giết ngươi, còn dễ hơn so với giết một con kiến. Có điều, nếu như ngươi bằng lòng giao thứ kia ra đây, Trẫm sẽ cân nhắc tha cho ngươi một đường sống.”

“Vật gì vậy?” Hạ Lan Phiêu vô thức hỏi.

“Hoàng hậu đang giả khờ sao?” Tiêu Mặc nhẹ nhàng vuốt ve cái cổ mảnh khảnh của Hạ Lan Phiêu, đột nhiên tăng thêm lực: “Đưa nó cho trẫm.”

Tiêu Mặc một tay bóp cổ Hạ Lan Phiêu, vẻ mặt lạnh lùng, còn Hạ Lan Phiêu ngay cả hơi sức để thở cũng không nổi. Nàng nhắm chặt mắt lại, tay chân gãy dựa theo bản năng, cuối cùng cũng bắt được ông tay áo của Tiêu Mặc. Tay nàng ra sức bóp lấy cánh tay Tiêu Mặc, trong lòng chỉ nghĩ dù có chết cũng không thể để tên hoàng đế này sống dễ chịu.

“Nhiều ngày không gặp, hoàng hậu dường như đã biết được thế nào là phản kháng.” Tiêu Mặc cười buông tay ra, nhìn vết thương trên cánh tay mình: “Thật giống như con mèo hoang nhỏ.”

Không chết, thật là may quá!

Hạ Lan Phiêu không để tâm đến sự khiêu khích của Tiêu Mặc, miệng mở to thở hổn hển, tham lam hít thở không khí ly biệt đã lâu. Mặt của nàng vì thiếu dưỡng khí mà trở nên ửng đỏ, không ngừng ho khan, thoạt nhìn quả thật mềm mại đáng yêu vô cùng. Tiêu Mặc âu yếm nhìn cô, dịu dàng nói: “Hoàng hậu, tại sao nhất định không chịu giao vật kia cho Trẫm đây? Xem ra, xem ra còn chịu khổ chưa đủ, có phải không?”

“Ta... Ta thật sự không biết là cái gì...”

“Bịch!”

Là tiếng đầu đập vào vách tường.

Tiêu Mặc một tay nắm mái tóc dài của Hạ Lan Phiêu, lôi đầu nàng đập vào vách tường, khuôn mặt vẫn vô tình như trước. Máu tươi, xuôi theo trán từ từ chảy xuống, trước mắt Hạ Lan Phiêu hoàn toàn mờ mịt. Nàng giãy dụa lau chùi máu tươi không để nó chảy vào mắt, chỉ cảm thấy đầu quay mòng mòng, người cũng ghé tởm buồn nôn. Nàng rất muốn để kẻ bản thân cứ thế mà bất tỉnh, nhưng Tiêu Mặc vẫn không chịu buông tha cho nàng.

“Đưa vật kia cho Trẫm, Trẫm có thể tha cho ngươi đường sống. Bằng không, Trẫm sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết.”

“Ta thật sự không biết!” Hạ Lan Phiêu tức giận, hét lớn: “Ngươi giết ta đi!”

“Giết ngươi? Không dễ vậy đâu.” Đôi môi lạnh như băng của Tiêu Mặc đột nhiên phủ lên môi Hạ Lan Phiêu: “Trẫm muốn thứ gì, chưa từng có chuyện không chiếm được.”

Đừng, buông ta ra. Ta không muốn hôn một kẻ độc ác như vậy! Đồ khốn!

Hạ Lan Phiêu không ngờ lại bị Tiêu Mặc cưỡng hôn, lửa giận trong nháy mắt tràn ngập toàn thân. Hạ Lan Phiêu kinh ngạc phát hiện cho dù cô vẫn chán ghét Tiêu Mặc, nhưng thân thể cô dường như hết sức nghênh hợp hẳn, tựa như chờ đợi ngày này đã lâu rồi.

“Muốn, phải không?” Tiêu Mặc cười hôn lên vành tai Hạ Lan Phiêu: “Đưa vật kia cho ta, Trẫm chính là của ngươi rồi.”

Được rồi, bạo lực bức bách không được, đến mỹ nam kế. Gã nam nhân này thật là hoàng đế sao? Hay là, Hạ Lan Phiêu lại háo sắc đến trình độ “Không sợ đánh, không sợ mắng, chỉ sợ mỹ nam áp đảo nàng” rồi?

Ông trời ơi, nàng rốt cuộc đã đắc tội với kẻ nào chứ. Vừa tỉnh dậy đã bị người ta bắt gian tại giường, sau đó bị lôi về hoàng cung, bị tên cầu hoàng đế này ngược đãi, mà hẳn còn muốn nàng giao ra thứ mà chính nàng cũng chẳng biết là cái thứ gì. Hạ Lan Phiêu, những thứ này thuộc về cuộc đời cô, cô không nên kéo tôi xuống nước. Tôi không muốn sống cuộc sống hỗn loạn thảm thương như vậy, tôi muốn chạy trốn! Mà cơ hội duy nhất của tôi chính là...

“Thần thiếp tự biết tội nghiệt sâu nặng, không dám khấn cầu Hoàng thượng tha thứ.” Hạ Lan Phiêu thấp giọng nói: “Có thể trước khi chết được Hoàng thượng để mắt tới, thật sự là phúc phận trời ban cho thần thiếp.”

“Vậy nên?” Tiêu Mặc cười khanh khách hỏi, lực tay có hơi buông lỏng.

“Vậy nên... Ngươi đi chết đi.”

Hạ Lan Phiêu cắn răng, nhanh chóng nhổ xuống cây kim trâm trên tóc, nhả vào vùng cổ Tiêu Mặc mà đâm. Còn Tiêu Mặc thì nghiêng người, gắt gao bắt được tay phải của nàng. Kim trâm cách khuôn mặt tuấn mỹ của hắn chỉ dư có một tấc, Tiêu Mặc nhìn Hạ Lan Phiêu, dùng sức vặn một cái.

“Rắc.”

Đi cùng một tiếng vang nhỏ, cổ tay phải của Hạ Lan Phiêu lan truyền từng cơn đau nhức. Nàng đau đớn bụng lấy cổ tay của mình, tay phải của nàng đã mềm nhũn rồi, không vận được chút sức nào.

“Động tác mau lẹ lắm. Nhưng mà, lần này chịu cam lòng giết Trẫm rồi cơ à?”

Tiêu Mặc chậm chậm chơi đùa kim châm trong tay y, cúi mình xuống, mái tóc thật dài lướt qua trán cô. Y cứ ôn nhu như vậy nhìn Hạ Lan Phiêu, thanh âm êm ái tựa như người tình trăm năm: “Nếu không muốn, Trẫm sẽ không bức nàng nữa. Ngủ ngon, hoàng hậu của Trẫm. Nếu như ngươi nghĩ thông suốt rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể báo tin cho Trẫm.”

Tiêu Mặc nói xong, dịu dàng hôn môi Hạ Lan Phiêu. Đầu lưỡi y linh hoạt hút lấy môi Hạ Lan Phiêu, mút lấy lưỡi của cô, không ngừng khơi mào ham muốn của cô.

Cái hôn của hắn, khiến cho Hạ Lan Phiêu đầu óc trống rỗng, thân thể cũng hoàn toàn cứng đờ. Nàng rất muốn đẩy gã đàn nam nhân ác ma này ra, nhưng thân thể nàng lại yếu đuối không nghe lệnh. Rồi đúng vào lúc này, Tiêu Mặc bóp hai má nàng lại, lấy một viên thuốc gì đó nhét vào trong miệng nàng.

Độc dược?

Phì! Phì!

Mặc dù không biết thứ dược đưa vào miệng là gì, nhưng Hạ Lan Phiêu theo bản năng khạc viên thuốc ra ngoài.

Vì sao lại đối xử như vậy với nàng? Vì sao ép nàng nhận lấy tất cả? Nàng không phải kẻ đã cảm sùng hắn, còn cả thứ đồ hiếm lạ quái quỷ gì của Hạ Lan Phiêu! nàng không phải cô ta, nàng không phải!

Thế nhưng, nàng không thể nói gì hết. Hoàng đế muốn giết nàng, chỉ ngại thân phận nàng nên không thể không lưu lại tính mạng của nàng. Nếu như hắn biết nàng không phải người nữ nhân kia - kẻ còn chút giá trị lợi dụng với hắn, chắc hắn sẽ sạch sẽ lưu loát giết chết nàng. Nàng đã chết qua một lần, nàng không muốn chết, nàng muốn sống Dù có là, tồn tại ở trong một thế giới tàn nhẫn thế này...

“Ánh mắt của ngươi, rất đẹp. So với cặp mắt lạnh lùng không đoán ra tâm tình kia mà nói, ta thích cặp mắt tràn đầy cừu hận này hơn — ít nhất, điều này chứng minh ngươi còn sống.”

Tiêu Mặc lẳng lẳng nhìn Hạ Lan Phiêu, đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy. Hắn dường như đang hỏi tường lại chuyện gì, lại giống như chẳng nghĩ gì cả. Hắn tỉ mỉ đem kim châm gài vào giữa tóc Hạ Lan Phiêu, dịu dàng nói: “Chú ý dưỡng thương đi, hoàng hậu của Trẫm. Trẫm chờ ngươi cho Trẫm câu trả lời

thỏa đáng. Sau này, ngươi nên an phận đừng lại, đừng có quyền rũ thái giám hay thị vệ của Trầm nữa. Nếu còn có lần sau, Trầm sẽ ban thưởng cho ngươi hai mươi nam tử.”

Tiêu Mặc nói xong, đứng dậy rời đi, không hề quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái. Hạ Lan Phiêu bị đánh cho mình đầy thương tích, đau đớn mà nhìn bóng lưng hắn rời đi, thực hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Đúng là tay bạo chúa. Nàng thực không hiểu nổi, tại sao mỹ nam tuyệt sắc nhường này lại có thể hung ác tàn bạo đến thế? Trời ạ, nàng rốt cuộc là đắc tội ai hả, vì sao phải một mình đến thế giới này rồi còn phải trải qua nhiều chuyện đáng sợ vậy chứ? Sao người ta sau khi xuyên qua đều là nữ chính ăn ngon mặc đẹp, còn nàng bị roi đánh, bị hạ nhục? Hạ Lan Phiêu đến tột cùng sao lại cảm sùng hoàng đế? Còn nữa, thứ cái gã biến thái kia muốn rốt cục là gì?

Hạ Lan Phiêu ngẫm nghĩ, dùng tay trái cố gắng lau chùi mặt, vết máu trên người, cố gắng lau chùi môi mình, đang hận không thể xử lý chúng thì đúng lúc này, một cung nữ xinh đẹp mặc tử y nhanh chóng đẩy cửa tiến vào, chạy đến bên người nàng, kéo tay nàng, đau lòng hỏi: “Nương nương, ngài không bị sao chứ?”

“Ta không sao, chỉ có tay bị gãy ngươi nắm lấy cái này đi.” Hạ Lan Phiêu cắn răng nói.

“Á!”

Cung nữ hoảng sợ, vô ý quăng đi cánh tay phải bị thương của Hạ Lan Phiêu. Tay Hạ Lan Phiêu đập mạnh vào tường, rốt cục lần thứ hai bị thương. Lúc này, nàng đến ngay cả sức để mà tức cũng không còn.

“Nương nương...”

“Không muốn ta chết, thì mau đi mời thái y.”

“Vâng, vâng!”

Thời gian một ngày đêm trôi qua.

An Vương Tiêu Nhiên đặc biệt tặng kim sang dược cho Hạ Lan Phiêu, nó cực kỳ hiệu nghiệm, bôi lên người mát rười rượi, đến cả mấy vết sẹo cũng không còn lưu lại. Hạ Lan Phiêu nhẹ nhàng vuốt ve bình thuốc bằng vàng, nhớ tới khuôn mặt lúc nào cũng mỉm cười của Tiêu Nhiên, trong lòng dần dần nảy sinh sự biết ơn.

An Vương đúng là người tốt! Nếu như không phải anh ta xin tha cho cô, chắc là cô đã bị đánh chết rồi...

Tiêu Mặc chết tiệt! Sao hắn có thể nhẫn tâm như thế? Hạ Lan Phiêu, rớt cục vì sao cô cứ phải lao đầu vào chỗ chết? Cô thì sáng khoái rồi, nhưng cô có biết chẳng tai vạ của cô tôi phải gánh chịu? Ôi...

“Nương nương, xin mời dùng bữa.” Từ Vi cẩn thận lấy ra một hộp cơm, đem đặt lên bàn.

“Lại là cháo loãng?” Hạ Lan Phiêu chau mày.

Trải qua nửa tháng tĩnh dưỡng, vết thương của nàng đã đỡ nhiều, nhưng đái ngộ dành cho nàng thật khiến người ta căm tức. Tuy bảo nàng là hoàng hậu, nhưng nàng hầu như chả được động đến cơm nóng canh ngọt, ngay cả nước tắm cũng rất lạnh lẽo.

Ôi, trong truyện hoàng hậu toàn là cảm y ngọc thực hô phong hoán vũ mà, tại sao nàng lại xui xẻo thế này? Đã thế dung mạo của nàng...

Hạ Lan Phiêu ngồi trước bàn trang điểm, nhìn vào cô gái thanh tú nhưng chưa thể gọi là xinh đẹp trong gương, trong lòng thật có chút buồn bực.

Cô gái trong gương, thoạt nhìn chỉ có mười lăm, mười sáu tuổi, tóc dài như tơ, tướng mạo bình phàm, chỉ có đôi mắt đen láy đảo qua đảo lại, vô cùng linh động. Hạ Lan Phiêu chờ đợi nhìn vào khuôn mặt quá đỗi quen thuộc trong gương, miệng chậm rãi thốt lên một chữ Khốn!

Khốn kiếp, tại sao nàng xuyên qua rồi mà dung mạo vẫn không hề thay đổi? Theo định luật bất biến của xuyên không thì chẳng phải là phải biến thành một đại mỹ nhân tuyệt thế sao? Khuôn mặt, vẫn là cái mặt nàng quen nhìn hai mươi năm nay rồi, chỉ là so với nàng ngày trước trẻ hơn chút, vóc người cũng nhỏ hơn chút thôi! Xem ra còn không đẹp bằng cái cô Thục phi đánh đá chua ngoa kia.

Trời ơi, con muốn làm mỹ nữ cơ! Sao ngài lại không thành toàn cho cái nguyện vọng nhỏ nhoi đó của con?

Trong mấy ngày ở Phượng Minh Cung này, Hạ Lan Phiêu đã biết được thân thế của bản thân, cũng nắm được tình hình trong cung triều đại cô đang ở hiện giờ, là triều đình Đại Chu không hề được ghi chép trong lịch sử.

Gã đàn ông mặc y phục hồng Tiêu Mặc lần trước nàng gặp ở ngự hoa viên chính là đương kim hoàng đế thứ mười của triều Đại Chu năm nay hai mươi lăm tuổi, người mặc áo vàng Tiêu Nhiên là hoàng thúc của y, chỉ lớn hơn y một tuổi. Còn nhà mẹ đẻ của cô Hạ Lan gia chính là gia tộc có quyền thế nhất ở kinh thành.

Hạ Lan gia là thân thích của thái hậu đương triều, quyền khuynh triều dã, nắm giữ ba phần tư binh quyền cả nước, ngay đến tiên hoàng Bình Đế cũng phải kiêng kỵ vài phần. Mà vị thái hậu kia đã xuất cung đi lễ phật kia, chính là chỗ dựa duy nhất của Hạ Lan Phiêu trong cung. Vị thái hậu này cũng không phải mẹ ruột của hoàng đế, quan hệ với hoàng đế cũng rất lạnh nhạt. DDLQĐ Nếu

không phải e ngại phần quyền lực to lớn bà ta nắm trong tay, có lẽ hoàng đế đã cuốn gói bà ta và Hạ Lan Phiêu đem tống vào lãnh cung rồi.

Hai năm trước, tiên hoàng Tiêu Vân băng hà. Ngoài dự đoán của mọi người, trong di chiếu của ông ta ngoài việc nhường ngôi cho con trưởng Tiêu Mặc ra, còn đặc biệt đề cập đến việc cho Hạ Lan Phiêu lên ngôi hoàng hậu, cùng nhà Hạ Lan vĩnh viễn kết mối giao hảo Tần Tấn*.

(*) Giao hảo Tần Tấn: chỉ mối quan hệ bang giao tốt đẹp duy trì sự liên kết giữa hai thế lực thông qua cuộc hôn nhân chính trị.

Không ai biết vì sao trước khi chết ông ta lại lập con gái nhà Hạ Lan công cao át chủ lên làm hoàng hậu một nước, càng không ai biết vì sao ông ta lại không chọn đứa con dòng chính Hạ Lan Mẫn mà là Hạ Lan Phiêu, con gái do một tiểu thiếp sinh ra, nhưng mọi người cũng chỉ có thể tuân theo di mệnh của hoàng đế. Ấy vậy mà tất cả càng thật không ngờ, nhị tiểu thư Hạ Lan Phiêu của Hạ Lan gia luôn luôn trầm mặc ít nói sau khi biết bản thân sắp làm hoàng hậu, tính cách cũng thay đổi hoàn toàn.

Nàng của trước kia, chỉ biết vâng lời mẹ mình sống nhẫn nhịn qua ngày, nhưng sau khi nàng biết được thân phận tôn quý của bản thân, chỉ cần lúc nào có cơ hội là chuồn ra khỏi phủ. Nàng dụ dỗ con em quan chức ngẫu nhiên gặp mặt, đi sòng bạc cá cược náo loạn, thậm chí đến thanh lâu, bao dưỡng nam sủng... DDLQĐ. Vì vậy, nàng ở kinh thành thật sự có thể coi như mang tiếng xấu, nhưng Tiêu Mặc không hiểu vì sao lại đối với việc này giả câm vờ điếc, còn lấy nàng làm hoàng hậu.

Chán quá! Hạ Lan Phiêu buồn bực mím miệng.

Thế giới này thật sự là quá điên cuồng. Nàng bây giờ mới có mười lăm tuổi thôi, bộ ngực còn chưa có phát triển, sao đã thành vợ người ta rồi? Lại còn là cái dạng ngang nhiên cắm sừng lên đầu chồng mình thế này. DDLQĐ. Tuy nói trong cung còn có thái hậu đứng về phía nàng, nhưng bà ta chỉ là e ngại thế lực của nhà Hạ Lan mà thôi! Nàng, thật sự rất bất lực.....

Hạ Lan Phiêu vẽ mặt đau khổ nhìn bóng người mờ nhạt ánh lên trong chén cháo trắng, thế nào cũng không có can đảm nuốt xuống bụng. Tử Vi thấy thế, vội vàng lấy từ trong ngăn tủ ra cái hộp thức ăn đen thui, khổ sở nói: “Nương nương, người không muốn ăn sao? Tử Vi vô dụng... Nếu như lão gia biết người chịu khổ thế này, nhất định sẽ rất đau lòng.”

“Thôi bỏ đi, có đồ để ăn đã là không tệ lắm rồi. Tử Vi, ta không có hứng ăn, người ăn đi.”

“Nô tỳ không dám.” Tử Vi sợ hãi nói.

“Ta bảo người ăn.” Hạ Lan Phiêu làm bộ tức giận: “Cả Phượng Minh cung có mỗi hai người chúng ta, còn tuân thủ cái quy tắc quái gì nữa?”

“Nhưng, thức ăn này vốn là để nương nương...”

“Mau ăn đi. Ta ăn bánh chiên rau của ngươi là được rồi.”

“Nương nương, người thật sự đã thay đổi rất nhiều.” Tử Vi bùi ngùi nhìn bát cháo trắng trong tay.

“Cái gì?”

“Nô tỳ lỡ lời!” Tử Vi cuống quýt quay xuống.

“Vậy thì ngươi nói một chút thử xem, trước đây ta là người thế nào?”

“Nô tỳ không dám.”

“Tha tội cho ngươi. Nhưng nếu ngươi không nói, thì ta sẽ...”

Hạ Lan Phiêu không nói gì tiếp nữa. Nàng mỉm cười nhìn Tử Vi, còn Tử Vi chỉ thấy toàn thân rét buốt đến đáng sợ.

“Nói cho ta nghe sự thật.” Hạ Lan Phiêu ra vẻ lạnh như băng nói.

“Nương nương... Nương nương thanh lệ đoan trang, nhưng đối với mọi người trong cung có hơi nghiêm khắc thái quá.”

“Tại sao nói như vậy?”

“Có lần, Tiểu Thúy không cẩn thận làm bẩn quần áo của người, người bỏ đói nàng năm ngày, cuối cùng mặc nàng chết đói...”

“Thật sao?” Hạ Lan Phiêu có chút ngạc nhiên: “Ta chẳng nhớ gì cả.”

“Nương nương...”

“Không sao.”

Hạ Lan Phiêu vừa nói, vừa cười tùm tùm gặm xong một cái bánh chiên rau, cực lực nhịn xuống cảm giác buồn nôn. Cháo loãng trong suốt, nhưng bánh rau của Tử Vi còn ôi thiu hơn, khiến cho người ta khó có thể nuốt xuống.

Đã nhiều ngày như vậy, Tử Vi đều lặng im ăn đám bánh rau này, người cũng gầy đi nhiều. Nàng ấy phạm là tội tở nhà Hạ Lan, cho nên phải trung thành và tận tâm hầu hạ chủ tử lòng dạ độc ác lại phóng đảng quá mức này...

Hạ Lan Phiêu nàng ta đã cầm lên đầu hoàng đế không biết bao nhiêu cái sừng, còn giết người bừa bãi, hẳn chắc chắn căm ghét lắm.

Hạ Lan Phiêu, rốt cuộc là tại sao cô phải chống đối hoàng đế, chống đối lại cả thiên hạ? Chẳng phải cô nhân rất coi trọng tam tông tứ đức sao? Cô cũng tài ghê, trêu chọc làm sao mà để người ta ghét bỏ cho như thế! Nhưng vì có gì tôi vẫn cứ cảm thấy cô có nỗi khổ bất đắc dĩ trong lòng...

Hạ Lan Phiêu ngờ ngác nhìn Tử Vi lặng lẽ thu thập bát đĩa, nghĩ tới thân thể này trước đây mang đủ loại việc xấu, cảm thấy đời người thật sự là chỉ toàn buồn đau.

“Tử Vi, ta đói bụng.” Hạ Lan Phiêu đột nhiên nói.

“Nhưng mà phần ăn ngự phòng định mức hôm nay đã...”

“Nếu ta nhớ không lầm, gần chỗ này có đầm sen thì phải. Chỗ ấy hẳn có thứ chúng ta muốn.”

“Nương nương muốn... Ăn hoa sen?” Tử Vi quả thực không thể tin vào lỗ tai của chính mình.

“Ngươi ngốc quá. Ý ta là vào đó bắt cá ăn!”

“Nương nương...” Tử Vi gần như sắp bật khóc: “Hoàng thượng không cho phép người ra ngoài một mình, chứ đừng nói là đi bắt cá... Nương nương tha cho nô tỳ đi!”

“VẬY CHỜ ĐỂ CHẾT ĐÓI HẢ? Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho người khác phát hiện đâu” Hạ Lan Phiêu cười tủm tỉm nói.

“Không được! Nếu để bị phát hiện, ngay cả thái hậu đang ở ngoài cung cầu phúc cũng không cứu được nương nương!”

“Ta đang ra lệnh cho ngươi, không phải đang trưng cầu ý kiến của ngươi. Khi trời tối, đi bắt cá cùng ta.”

“Dạ...”

Tử Vi đáp ứng với vẻ mặt khổ sở, còn Hạ Lan Phiêu thì cười gian trong lòng, thầm nghĩ thân thể này có sự uy nghiêm và giá trị lợi dụng nhất định. Nàng hiểu rõ sự tồn tại của bản thân chính là cha không thương mẹ không yêu, muốn tiếp tục sinh tồn ở chốn thâm cung này, chỉ có thể dựa vào chính mình. ĐDLQĐ. Mà nếu nàng để bất cứ ai biết nàng không phải Hạ Lan Phiêu, hoặc là nghi ngờ nàng, thì nàng sẽ chỉ còn biết ở trong vòng xoáy quyền lực mà chết không có chỗ chôn.

Không, nàng không thể để cho bất luận kẻ nào biết nàng không phải Hạ Lan Phiêu thực sự, cũng không thể để cho bọn chúng biết nàng mất đi trí nhớ, mềm yếu có thể lừa gạt. Điều duy nhất nàng có thể làm, chính là cố gắng tự làm mọi thứ, kiên cường sống sót trong chốn thâm cung, sau đó mới có thể tìm kiếm cơ hội ra khỏi cung.

Trời hỡi, xin hãy để tâm đến con! Con thật sự muốn trở về nhà...

Vì vậy, cứ mỗi đêm khuya thanh vắng, từ Phượng Minh cung sẽ có hai người bịt mặt lặng lẽ chuồn ra khỏi cung, cầm vũ khí ở trong đầm sen sát hại sinh linh. Các nàng đều không giỏi câu cá, mỗi ngày chỉ có thể câu một vài con, nhưng cũng đủ để no bụng rồi, sắc mặt cũng dần dần trở nên hồng hào. Nhưng các nàng đều không biết, nhất cử nhất động của các nàng đều truyền hết vào tai Tiêu Mặc rồi.

“Hoàng hậu cùng thị nữ của nàng ta... Đi câu cá mỗi đêm?” Tiêu Mặc có chút khó tin: “Tin tức này là thật sao?”

“Đúng vậy, Hoàng thượng!” Thái giám Lý Trường lau lau mồ hôi trên trán: “Có cần nô tài...”

“Cứ để mặc họ.” Tiêu Mặc thản nhiên nói: “Nữ nhi nhà Hạ Lan suy bại đến mức phải bắt cá mà sống, thật đúng là châm biếm. Không cần lo cho họ, chúng ta tiếp tục đánh cờ.”

“Lấy thực lực chúng ta bây giờ mà nói, án binh bất động, tạm thời không trở mặt với thái hậu, Hạ Lan Thụy có vẻ được rồi. Mặc, đến cùng thì điều gì khiến cho một kẻ luôn luôn tinh táo như ngươi ra tay mà còn ra tay với một cô nương? Hơn nữa, còn làm cho thái hậu, Hạ Lan Thụy nhân cơ hội này gây rối lại càng không dễ chơi.”

“Hạ Lan Phiêu không tuân thủ nữ tặc, chẳng lẽ không đáng nhận chút giáo huấn? Bọn chúng cũng không có cơ gì để lợi dụng đề tài này.”

“Thật là vì chuyện này sao?” Tiêu Nhiên lẳng lẳng nhìn Tiêu Mặc: “Ta lại không nghĩ là ngươi có thể vì một người nữ nhân, bản thân vốn chẳng màng đến mà tức giận.”

“Đúng là không có cái gì có thể gạt được hoàng thúc ha...” Tiêu Mặc thản nhiên cười: “Trong tay nàng ta, có thứ ta muốn.”

“Cái gì? Nàng ta hóa ra lại... Mặc, lẽ nào ngươi vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc? Biết rõ cái mà thứ đồ kia mang lại sẽ chỉ là tai ương ngập đầu, lại vẫn muốn tìm bằng được nó? Chi bằng nói ngươi đến cùng vẫn không chịu buông tha cho cái người ở Lãnh Tuyên điện kia?”

“Đúng vậy.”

Lại một hồi yên lặng.

Tiêu Nhiên nhìn đứa cháu lãnh khốc mà tuần mã của mình, khe khẽ thở dài, biết rõ bản thân không có khả năng can thiệp được vào quyết định của hắn. Vì vậy, hắn cười thay đổi chủ đề: “Mặc, ngươi đối xử với Hạ Lan Phiêu như vậy hơi nhẫn tâm rồi. Nàng ấy tốt xấu gì cũng là hoàng hậu, lâm vào tình cảnh ngày hôm nay, thật đúng là khiến kẻ khác tiếc hận.”

“Hạ Lan Phiêu chỉ là một dâm phụ thích tùy hứng làm bậy thôi, không đáng để hoàng thúc quan tâm.”

“Nhưng ta lại cảm thấy nàng ấy rất là thiên chân khả ái.”

Tiêu Nhiên nhớ tới chuyện Hạ Lan Phiêu nhằm tưởng hắn là Tiêu Mặc không nhìn được cười. Mặc dù lý trí cho hắn biết, đây rất có thể lại là một mảnh khoé của nàng ta người có dung mạo tầm thường mà tâm tư thâm trầm kia, nhưng hắn cũng không biết tại sao, lại tin tưởng cặp mắt trong suốt ấy đến thế.

Hắn nhìn bàn cờ, mỉm cười nhàn nhạt, điệu cười ôn nhuận như ngọc: “Mặc dù vẫn tùy hứng làm bậy như thế, nhưng ta cảm giác được tính tình nàng ấy bây

giờ so với trước kia tốt hơn không ít. Chí ít, tháng nay trở lại nàng ấy chưa từng đi ra ngoài, cũng chưa từng tùy ý đánh chửi, xử tử cung nhân.”

“Nàng ta chưa xuất cung gặp gỡ nam sủng của nàng ta là do bị cấm túc, mà nàng ta chưa xử tử cung nhân là bởi vì Phượng Minh cung của nàng ta ngoại trừ thiếp thân nha hoàn của nàng ta ra, thì chả có người nào khác hầu hạ nàng ta.” Tiêu Mặc tốt tính giải thích.

“Ngươi thật là nhẫn tâm. Nàng ấy tốt xấu gì vẫn là hoàng hậu.”

“Hoàng hậu hạ tiện, dám cấm sủng lên đầu ta?” Tiêu Mặc cười lạnh: “A Nhiên, thúc nên chú ý cẩn thận, không thì nàng ta sẽ dụ dỗ thúc.”

“Hình như ngươi đang ghen?”

“Ghen? Với nàng ta?” Tiêu Mặc lạnh lùng cười, hạ thật mạnh con cờ trắng xuống: “Thúc biết rõ, nàng ta chỉ là một quân cờ mà thôi là quân cờ của Hạ Lan Thụy, cũng là quân cờ của ta... Nếu như nàng ta ngoan ngoãn nghe lời, có thể ta sẽ cho nàng ta toàn thân, nhưng nàng ta bôi nhọ ta như vậy sẽ chỉ làm nàng ta chết nhanh hơn.”

“Ngươi thật là nhẫn tâm.”

“Nữ nhân, chỉ là thứ lệ thuộc kẻ mạnh, là đồ chơi của chúng ta thôi. Còn nữa, ta thắng.” Tiêu Mặc ngẩng đầu lên, tươi cười rung động lòng người, nhưng lại khiến cho người ta không thể nào đoán biết...

Đêm khuya.

Tiêu Mặc nhẹ nhàng đẩy một cánh cổng cũ nát không chịu nổi ra, chậm rãi đi vào một gian phòng đầy bụi và hôi thối. Hắn lẳng lặng nhìn bóng hình bị xích sắt trói trong phòng kia, đi về phía nàng. Tay hắn, cẩn thận tỉ mỉ vén mớ tóc rối bời che ở trước trán người bị cầm tù, trói buộc ấy, ánh mắt ôn nhu tột cùng.

Người kia, cũng nhắm mắt lại, hưởng thụ cái vuốt ve của Tiêu Mặc, trên khuôn mặt chẳng chút vết thương lộ ra chút nét cười âm áp. Một giây sau, nàng đột nhiên lấy từ trong lòng ra chiếc xương cá đã được mài cho sắc bén, giấu sẵn từ lâu, đâm thật mạnh vào bụng Tiêu Mặc...

Phượng Minh cung.

Tồn thương do roi quất của Hạ Lan Phiêu đã lành, chỉ để lại trên lưng vết sẹo nhàn nhạt. Việc nàng bị thương dường như không gọi ra sự chú ý của bất kỳ ai, chỉ có thái hậu ở xa ngoài cung sai người mang đến cho nàng ít thuốc bổ, khiến cho Hạ Lan Phiêu đối với thế lực rộng lớn của thái hậu âm thầm nảy sinh một chút phòng bị.

Nổi bật trong tầm mắt nàng, là một mảnh mệnh môn vô bờ của đàn sen. Lá sen xanh biếc, hoa sen hồng nhạt, dưới ánh trăng chiếu rọi đều phát sáng lấp lánh, mà mùi hương mê người đã phá lệ thơm nồng trong bóng đêm.

Đẹp quá. Trước đây có vào bắt cá rồi, cũng không để ý thấy đầm đầy hoa sen. Lại nói, hoàng đế lão nhi thật là biết hưởng thụ... Hừ, hôm nay nàng nhất định phải lột thủ tội hoa, báo lại mối thù hấn phạt roi nàng.

Hạ Lan Phiêu nhớ tới đòn roi Tiêu Mặc cho nàng, ngược đãi nàng tàn nhẫn thì giận không chỗ phát tiết. Nàng đi tới bên cạnh đầm sen, lửa giận chất đầy ngắt đi một nắm hoa sen, còn coi hoa sen như cái củ mảnh khảnh của Tiêu Mặc, chỉ thấy ngay lập tức hả giận đi nhiều. Nhưng trong khoảnh khắc nàng đang ngắt hoa sen, nàng đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu rên. Tiếng động ấy, mặc dù yếu ớt, nghe lại có vẻ đau đớn cùng cực, trong màn đêm yên tĩnh đặc biệt dọa người.

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ... Hoa sen này thành tinh rồi, có thể rên rĩ?

Hạ Lan Phiêu nghĩ tới, vừa lo sợ thấp thỏm vừa hái một đóa sen, nhưng không hề nghe được tiếng rên rĩ vừa nãy. Nàng lặng lẽ thở dài một hơi, nhẹ nhàng lau chùi mồ hôi hột trên trán, cười thầm bản thân nhất gan, lại để chính mình hại mình.

“Đừng...”

Đúng lúc này, tiếng rên rĩ lại phát ra. Nàng theo thanh âm, theo dấu máu trên mặt đất, ở cách đó không xa phát hiện một người đàn ông đang ôm ngực ngã ở bên cạnh đầm sen, nhìn qua đúng là bị trọng thương. Mà khi nàng đang đến gần, nhìn thấy khuôn mặt hấn, nàng nghe được tiếng đóa hoa nứt gãy.

Một nam nhân quá... quá đẹp trai. Người nam nhân trước mặt, mặc hồng y, yếu đuối nằm bên đầm sen. Sắc mặt hấn tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, tóc đen dài rối loạn xõa tung trên đầu vai. Lông mi rất dài, cái mũi cao thẳng, môi hơi mỏng lại nhạt không còn chút màu sắc. Trong đêm đen, môi hấn hơi nhếch lên, cả người cũng tán mát ra hương sen nhàn nhạt. DDLQĐ. Hạ Lan Phiêu ngơ ngác nhìn hấn ta, chỉ thấy cả người cứng lại, cũng quên cả hít thở, rồi cuối cùng nàng cũng nhận ra nam nhân này là ai.

Tiêu Mặc... Sao lại là hấn. Sao hấn lại mê man ở bên đầm sen. Ông trời chứng giám, thật sự không phải nàng làm. Không phải nàng đánh ngắt hấn. Sao nàng lại xui xẻo thế này?